

dimisit omni clero rogam integram. * Qui etiam se- A idus Octobris. Et cessavit episcopatus mense
pultus est ad beatum Petrum apostolum sub die IV unum, dies XIII.

VARIORUM NOTÆ.

Anastasio annotata occurrit. Aliis autem in Ecclesiis ad rationem reddituum clero fletat erogatio. Exstat Felicii IV constitutio apud Agnellum in Vita Ecclesii episcopi Ravenn. pag. 96: *Quarta patrimonii Ravennatensis Ecclesiæ, hoc est, tria millia solidorum, solitis erogationibus clericis omnibus, vel quibus erogari est solitum, compleatur.* Quandoque etiam facta occurrit duplex roga, velut in Bonifacio V, pag. 119, legitur. Quod quidem tunc potissimum contigisse reor cum nova patrimonium, seu bona alia ex largitione principum et fidelium sedes apostolica acquirerebat. Namque etiam de conquisitis noviter Irenis quartam clero Ravennatensi debitam, statuit Felix pontifex, in eadem constitutione subiungens: *Si quid tamen ex pensionibus vel hereditatibus crescere Domino nostro volente, contigerit, eodem Do-*

mino mediante, etiam quartæ portioni adjiciantur, sic ut brevibus ordinatis, quod singulis distribuitur, latere non possit... secundum loca, quæ omnia Deus secundum iustitiam et mensuram constituit. BENCINUS.

* Qui etiam sepultus est. Tandem Joannes papa cum sedisset annum unum, menses novem, dies 18, ut scribit Anastasius, in Domino obdormivit die undecima mensis Octobris anni sexcentissimi quadragiesimi secundi, et sepultus est ad beatum Petrum apostolum sub die IV Idus Octobris, seu die duodecima ejusdem mensis. In duratione sedis ejus Anastasii textum purum esse ex eo deducitur quod Regino, Luitprandus, Ordericus, lib. II, et catalogus Vaticano-Palatinus eamdem anni unius, mensium novem et dierum decem et octo sedis durationem ei assignent. PACIUS.

JOANNIS PAPÆ IV,

ROMANI PONTIFICIS

EPISTOLÆ.

(Mansi, Conc. Coll. tom. X.)

EPISTOLA PRIMA.

JOANNIS PAPÆ IV ET CLERI ROMANI, AD EPISCOPOS ET PRESBYTĒROS SCOTIÆ.

De Paschate more catholico celebrando, et reviviscente Pelagiana hæresi diligentè cavenda.

Dilectissimis et sanctissimis Thomiano, Columbano, Chromano, Dimano et Bathano episcopis, Chromano Hermannoque, Laustrano, Stellano et Segiano presbyteris, Sarano cæterisque doctoribus seu abbatibus Scotis, Hilarius archipresbyter, et servans locum sanctæ sedis apostolicæ, Joannes diaconus et in Dei nomine electus, item Joannes primicerius et servans locum sanctæ sedis apostolicæ, et Joannes servus Dei, consiliarius ejusdem apostolicæ sedis.

Scripta quæ perlatores ad sanctæ memoriæ Severinum papam adduxerunt, eo de hac luce migrante, reciproca responsa ad ea quæ postulata fuerant siluerunt. Quibus reseratis, ne diu tantæ quæstionis caligo indiscussa remaneret, reperimus quosdam provinciæ vestræ contra orthodoxam fidem novam ex veteri hæresim renovare conantes. Pascha nostrum in quo immolatus est Christus nebulosa caligine refutantes, et quarta decima luna cum Hebræis celebrare nitentes. Quo epistolæ principio manifeste declaratur, et nuperrime temporibus illis hanc apud eos hæresim exortam, et non totam eorum gentem, sed quosdam ex eis hac fuisse implicitos. Exposita autem ratione paschalis observantiæ, ita de Pelagianis in eadem epistola subdunt; et hoc quoque cognovimus quod virus Pelagianæ hæreseos apud vos de-

nuo reviviscit, quod omnino hortamur ut a vestris mentibus hujusmodi venenatum superstitionis facinus auferatur. Nam qualiter ipsa quoque execranda hæresis damnata est, latera vos non debet: quia non solum per istos ducentos annos abolita est, sed et quotidie a nobis perpetuo anathemate sepulta damnatur: et hortamur ne quorum arma combusta sunt, apud vos eorum cineres suscitentur. Nam quis non excreetur superbum eorum conamen et impium, dicentium posse sine peccato hominem existere ex propria voluntate, et non ex gratia Dei? Et primum quidem blasphemia et stultiloquium est dicere esse hominem sine peccato, quod omnino non potest, nisi unus mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, qui sine peccato est conceptus et partus. Nam cæteri homines cum peccato originali nascentes, testimonium prævaricationis Adæ (etiam sine peccato actuali existentes) portare noscuntur, secundum prophetam dicentem: *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea (Psal. I).*

EPISTOLA II.

JOANNIS PAPÆ IV AD CONSTANTINUM IMPERATOREM, FILIUM HERACLII.

* *Apologia pro Honorio papa, propter unam in Christo voluntatem, cujus aiunt eum calumniatores mentionem fecisse.*

Dominus, qui dixit de tenebris lucem splendescere, qui eripuit nos de potestate tenebrarum in admirabile lumen suum, lumen veritatis, et veritas luminis,

D
* Joannis IV papæ apologia pro Honorio, cum ad Constantinum imperatorem scripta sit, quem mensibus tantum quatuor post Heraclii patris obitum regnasse Græcorum annales produnt, consequens est ut anno Christi 641, quo ex vita excessisse dicitur Heraclius, scriptam fuisse intelligamus. Scribendæ vo-

in quo complacuit omnem similitudinem divinitatis habitare, et per eum reconciliare omnia, in ipso pacificans per sanguinem crucis ejus, sive quæ in caelis sunt, sive quæ in terris, propter eminentem magnitudinem divitiarum bonitatis suæ in faciem Ecclesiæ suæ respiciens, vestram præcognitam sibi et prædestinatam benignitatem ad fidei nunc integritatem vocare dignatus est: ita ut omni fallaci caligine procul amota, per vos victricem faciat veritatem. Quantum enim ex diversis suggestionibus quæ ad nos ceteratim venerunt, quinimo et ex ipso quoque auditu didicimus, omnes Occidentales partes scandalizate turbantur, fratre nostro Pyrrho patriarcha per litteras suas huc atque illuc transmissas nova quædam et præter regulam fidei prædicante, et ad proprium genus quasi sanctæ memoriæ Honorii papam decessorem nostrum attrahere festinante, quod a mente catholici Patris erat penitus alienum. Igitur ut vestra benignitas causam totam rei discere possit, subtilissima veritate quæ ante brevis intercapelinem temporis gesta sunt enarrabo. Sergius reverendæ memoriæ patriarcha prædicto sanctæ recordationis Romanæ urbis pontifici significavit quod quidam in Redemptore nostro domino Jesu Christo duas contrarias dicerent voluntates; quo præfatus papa comperto, rescripsit ei quia Salvator noster sicut esset monadicus unus, ita et valde mirabiliter super omne genus hominum conceptus et natus esset. Et sancta quoque ipsius incarnata dispensatione docebat quia Redemptor noster sicut esset Deus perfectus, ita esset et homo perfectus: ut quam primus homo per prævaricationem amisit, sine aliquo peccato natus primæ imaginis nobilem originem renovaret. Natus ergo est secundus Adam nullum habens nascendo vel cum hominibus conversando peccatum; etenim Verbum caro factum in similitudine carnis peccati, omnia nostra suscepit, nullum reatus vitium ferens ex traduce prævaricationis exortum. Similitudinem ergo intelligimus, non carnis ejus, sed peccati. Etenim carnem Dominus veram suscepit ex intemerata et beata Virgine Dei genitrice, consubstantialis nobis effectus. Ergo similitudinem carnis peccati sanctus dicit apostolus, quam similem nobis peccatoribus sine peccato cum anima rationali suscepit; et idcirco unam voluntatem secundum primam formationem Adæ naturalem humanitatis suæ Dominus noster Jesus Christus habere dignatus est, non duas contrarias, quemadmodum nunc nos habere dignoscimur qui de peccato sumus Adæ geniti: quoniam corruptibilis per transgressionem primus homo effectus, et Creatori suo subditi contemnens, sensit carnem, quæ prius erat sibi subiecta, nihilominus repugnantem, et peccato suo to-

casio nata ex Pyrrho patriarcha et aliis Monothelitis, qui Honorii ad Sergium Pyrrhi decessorem epistola abutebantur, quasi ipsorum hæresi faveret: quam Joannes recto atque orthodoxo sensu dictatam probat. Hujus apologiæ testimonio usus est sanctus Maximus confessor in disputatione sua cum Pyrrho, quæ paucis post annis in Africa secuta est. Honorii vero ad Sergium litteræ, quarum nomine insimulabatur, in sexta synodo actione 12 recitantur.

tum genus humanum fecit obnoxium, sicut dicit apostolus: *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ (Rom. v)*. Quapropter et nos qui per prævaricationem et peccatum illius naseimur, duas contrarias habere voluntates dignoscimur: duas autem dico, mentis et carnis invicem reluctantes, sicut idem beatus docet apostolus: *Caro concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem. Hac autem invicem adversantur, ut non quæcumque vultis, illa facialis (Galat. v)*. Et hoc omne humanum patitur genus sub peccato constitutum, quoniam nemo est mundus ab hoc peccato prævaricationis, nec infans, sicut scriptum est, cujus est unius diei vita super terram. Et quemadmodum Spiritus sanctus per David ait: *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, et in delictis peperit me mater mea (Psal. L)*. Sicut enim in Adam omnes peccaverunt (I Cor. xv), secundum Apostolum, ita in Christo omnes justificabuntur. Et sicut per unum hominem peccatores constituti sunt multi, ita et per unum hominem justi constituentur multi (Rom. v). Ergo unus et solus est sine peccato mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, qui in mortuis liber conceptus et natus est. In dispensatione itaque sanctæ carnis suæ duas nunquam habuit contrarias voluntates, nec repugnavit voluntati mentis ejus voluntas carnis ipsius: neque enim habuit quodcumque peccatum qui venit dimittere peccatum mundi, quemadmodum et ipse dixit: *Quis ex vobis arguet me de peccato (Joan. viii)? et alias taliter ait: Venit princeps mundi hujus, et in me invenit nihil (Joan. xiv)*. Unde sarsentes quod nullum in eo cum nasceretur et conversaretur esset omnino peccatum, decenter dicimus, et veraciter confitemur, unam voluntatem in sanctæ ipsius dispensationis humanitate, et non duas contrarias mentis et carnis prædicamus, secundum quod quidam hæretici velut in puro homine delirare noscuntur. Secundum hunc igitur modum jam dictus decessor noster prænominato Sergio patriarchæ percontanti rescripsisse dignoscitur, quia in Salvatore nostro duæ voluntates contrariæ, id est, in membris ipsius, penitus non consistunt, quoniam nihil vitii traxit ex prævaricatione primi hominis. In nobis enim, non in eo, coaptatur quod scriptum est: *Scio enim quia non habitat in me, id est in carne mea, bonum (Rom. i)*. Et iterum: *Non quod volo bonum hoc ago, sed quod nolo malum hoc facio. Si autem quod nolo malum illud facio, non jam ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum (Ibid.)*: et post hæc: *Video enim aliam legem in membris meis repugnantem legi menti meæ, et captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis. (Ibid.)* Hinc ergo hæc duæ contrariæ voluntates

Joannis epistolæ subdita sunt excerpta quædam et tribus epistolis Maximi ejusdem. Ac de prioribus quidem duabus, quarum in altera, quæ ad Marinum presbyterum scripta est, Hosioli quoque ad Sergium epistolam defendit, in altera ad Petrum illustrem Honorio itidem et Sophronio contra Pyrrhum patrocinatur, cur earum hoc loco injecta sit mentio perspicua res est, de tertia, non item: quo enim referri debeat incertum est. SIMON.

mentis et carnis, quas Apostolus docet, in nostro nequaquam Salvatore fuerunt, eo quod hic luctaminis stimulus ex prævaricatione protoplasti sumpsit initium; quoniam a Redemptore nostro natura suscepta est, non criminis culpa. Sed ne quis nonnunquam minus intelligens reprehendat quamobrem de humana tantum natura et non etiam de divina natura docere sciatur: etenim Christus in duabus naturis in una persona unitis cognoscitur, adoratur, et colitur Deus et homo perfectus: debet qui super hoc ambigit scire quoniam ad hoc facta est responsio ad jam dicti patriarchæ interrogationem. Præterea et hoc fieri solet ut scilicet ubi est vulnus, ibi medicinalis occurrat auxiliū. Eam et beatus apostolus hoc sæpe fecisse dignoscitur, se secundum auditorum consuetudinem præparans: et aliquando quidem de suprema natura docens, de humana penitus tacet, aliquando vero de humana dispensatione disputans, mysterium divinitatis ejus non tangit. Etenim ipse hic quidem de divina natura ait: *Christus Dei virtus, et Dei sapientia* (1 Cor. 1): alibi autem de incarnatione ejus ita dixit: *Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus, et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus* (Ibid.): Sapientia autem et stultitia, virtus et infirmitas, contrariæ ad invicem absque dubietate ponuntur. Ergo de contraria sibi met docet beatus apostolus? absit: sed audientibus semet configurat sapienter, secundum tempus docens, ut provida nutrix parvulis quidem lac præbens, perfectis autem solidum tribuens cibum. Quid ergo est quod ait: *Quod infirmum est Dei, fortius est hominibus; et quod stultum est Dei, sapientius est hominibus*. Hoc totum capitulum de dispensatione Christi, non de superna natura illius docere videtur: volens ostendere, quia Deus homo factus animam habuit et corpus humanum, quod stultum asserit et infirmum. Sapientia enim humana divinæ collata stultitia est: infirmitudo vero carnis cum Dei virtute comparata, infirmitas est. Quia profecto condita humana sapientia cum conditrice sapientia comparata, stultitia est. Igitur connectentes utraque, et Christum Dei virtutem et Dei sapientiam secundum divinitatem, naturam divinitatis ejus confitemur: et secundum ejus sanctæ carnis dispensationem, quod stultum et quod infirmum est Dei, naturam humanitatis veraciter prædicamus, quoniam hoc infirmum et stultum, fortius et sapientius est omnibus hominibus. Omnes enim homines, sicut etiam superius dictum est, sub peccato prævaricationis nascuntur: Dominus autem noster Jesus Christus absque peccato existens, et nullum secum vitium ferens vetustatis, non solum fortior, sed et sapientior est omnibus hominibus, quamvis infirmum nostrum et stultum sola misericordia suscipere sit dignatus. Qui vero ex peccato primi hominis nati sunt, filii iræ ac tenebrarum a sanctæ Scripturæ magisterio nominantur. At vero Christus, cum lux vera sit, sedentes in tenebris et umbra mortis illuminare dignatus est. Quid enim doceat apostolus scribens ad Ephesios, audiamus: *Et vos, inquit, cum mortui essetis delictis et peccatis vestris,*

A in quibus aliquando ambulastis secundum sæculum mundi hujus, secundum principem potestatis aeris spiritus, qui nunc operatur in filios diffidentiae, in quibus et nos quando conversati sumus in desideriis carnis, facientes voluntates carnis et cogitationum, et eramus natura filii iræ, sicut et cæteri (Ephes. 2). Ecce istæ sunt duæ voluntates contrariæ, mentis scilicet et carnis, quæ in Salvatore nostro modis omnibus non fuere. Nos has ex peccato progenitoris Adæ, qui et se et omne humanum genus obnoxium fecit, habere dignoscimur, ut aliquando quidem carnis aculeus menti resistere appareat, aliquando vero voluntas mentis voluntati carnis contradicere salagat; ut taliter cum Apostolo gementes confiteamur: *Mente quidem servio legi Dei, carne vero legi peccati* (Rom. 7). Dominus autem noster unam voluntatem humanitatis naturalem suscipere dignatus est, quam in propria carne potestative ut omnium Dominus circumferebat, eo quod omnia serviant Deo: nullum profecto habens vel afferens ex prævaricatione peccatum, quoniam solus sine peccato et crimine prævaricationis est natus.

Prædictus ergo decessor meus docens de mysterio incarnationis Christi dicebat, non fuisse in eo, sicut in nobis peccatoribus, mentis, et carnis contrarias voluntates: quod quidam ad proprium sensum convertentes, divinitatis ejus et humanitatis unam eum voluntatem docuisse suspicati sunt; quod veritati omnimodis est contrarium. Verumtamen vellem, ut interrogati responderent, secundum quæ naturam dicant Christi Dei unam voluntatem. Si secundum divinam tantum, de humanitate ipsius quid responderent? quoniam et homo perfectus est, ut non cum Manichæo condemnentur. Porro si secundum humanitatem Christi dixerint, quod hæc voluntas Deus esset perfectus, observent ne forte cum Photino et Ebiōne judicentur. Jam vero si ex utraque natura unam voluntatem esse dixerint, non solum naturales voluntates, sed et ipsas naturas confundent; ut ne hoc, nec illud, id est divina et humana, intelligi possit. Sicut enim utrasque naturas in adunatione unius Christi, ut impius Nestorius, non partimur; ita differentiam naturarum penitus non negamus, sed neque confundimus, quoniam utrasque naturas cum adunatione unius personæ Christi Dei inenarrabili consonantia consistemur. Quia enim unam voluntatem dicunt divinitatis Christi et humanitatis, et unam simul operationem; quid aliud, nisi quia et unam naturam Christi Dei secundum Eutychianam et Severianam divisionem operari noscuntur? Denique orthodoxi Patres, qui in toto mundo claruerunt, sicut utrasque naturas, ita et voluntates ac operationes Christi docere concorditer prædicatione monstrantur. Comperimus autem, quod charta quædam mandata sit, in qua sacerdotes subscribere coacti sunt contra totum beatæ memoriæ papæ Leonis et Chalcedonensium synodum: in qua charta quædam sint per novitatem composita, quæ dogma ecclesiasticum refutare omnino dignoscitur. Inspiret ergo divina clementia Christianissimæ pietati vestræ, et cum sitis

custodes innocentiæ fidei nostræ, vos ad cunctas
 hanc chartam, quæ eos, qui totis sunt adinventibus
 et emendatâ, imperatoris sanctionibus arotatis, et
 prædictam chartam, quæ in scandalum properat fidei,
 et omni publicis est suspensa, præcipiatis depositam
 scilicet: omnes enim qui in Occidentibus partibus
 hanc viderunt, sol et populi qui sunt regis vestre
 armis, exoptata prædictæ chartæ concinnatione, corde
 perterriti sunt. Erit enim per auctoritatem vestram et
 apostolicam perfectionem prædicta charta, quæ con-
 tra Constantinensium synodum est composita, nunc et
 in omni tempore otiosa, et cunctis virtutibus irrita.
 Perfectis vero fidei quemadmodum usque in præsens
 refusa, oramus, ut et per vos, sicut etiam per pie
 memorie Constantium, divino auxilio in robore suo
 permaneat. Propter quod, Christianissimi, et Christi
 fidei custodes, docete hoc munus in primordiis vest-
 ris Ecclesiæ matri vestre, cujus estis post Deum
 operarios, ut fidem sponsi ejus serpentina calliditas
 non audeat violare. Hoc in primordiis salutare
 sacrificium offerite Domino Deo nostro, et ab ejus
 Ecclesiæ: malis novitatis nebulam radio pietatis vestre
 dispergite, quatenus Dominus Deus noster vicaria
 ope omnes, quæ contra vos sunt, conerit nationes,
 quæque faciem et inexspugnabilem Deum repellunt.
 Quatenus vobis ea quæ sunt Dei curantibus, Deus
 quæ vestra sunt benignus dignetur perficere. Propter
 quod etiam mentis inclinatio genu tota mecum Eccle-
 sia supplicat, ut ab integritate immaculate fidei nos-
 træ, quam sancti apostoli nobis tradiderunt, et sancti-
 ssimi Patres doctrinis luculentissimis consignare, novæ
 confusionis turbinem acrovere dignetur. Qua-
 tenus Deus et Dominus noster, cujus fides immacu-
 lata custoditur, misericordias suas merito vobis et
 copiosissime largiatur, qui est omnipotens et dominus
 sempiternus. Creator omnium ad vestrum benigne
 respiciat imperium, et gentes, quæ in sua veritate
 confident, inexspugnabili suo potentatu prosternat.

EPISTOLA III.

JOANNIS PAPÆ IV BELCIBREDO REGI SAXONUM.

(Fragmentum Ivone, p. vii, cap. 130.)

Quoniam sicut audivimus, fornicationis in vobis
 peccatum maxime regnat: eo quod sanctimoniales,
 et Deo jam devotas feminas, atque de propria con-
 sanguinitate homines regni vestri ultra sancti Grego-
 rii statutum novello tunc populo necessario manda-
 tum, uxores ducere præsumant: quod nimirum sæ-
 culus graveque delictum, his apostolatus nostri litteris,
 omnes qui sub jure vestro existunt, tam laicos,
 quam clericos, amodo, et deinceps cavere, ac pro-
 priam de factis poenitentiam dignam peragere, et
 ultra talia nunquam committere non omnes, hortamur,
 atque præcipimus. Quod si vobis hoc impium emen-
 dare fortasse grave videtur, pro quo talia sustinetis
 adversa, nostræ paternitati vestris innotescite litteris,
 ut apostolicæ sedis eos, qui tali nefando operi ener-

A videri subiacent, corrigamus, et modis omnibus ag-
 gravemus decretis.

EPISTOLA IV.

JOANNIS PAPÆ IV AD ISAC SYRACUSANUM EPISCOPIUM.

*Ut monachis sanctorum Ecclesiarum sacerdotes
 instituere liceat.*

Joannes papa Isaac Syracusano episcopo.

Vsis litteris charitatis vestre, quibus satis per-
 penditur quanto studio huic sanctæ sedi reveren-
 tiam exhibetis, non modice gavisi sumus. Nunc
 itaque super ea quæ consultavimus, ut charissimo fra-
 tri, benigne consilium damus. Delegavit enim nobis
 pia mansuetudo vestra, utrum ecclesiæ pro quiete
 monachorum a sanctis catholicisque episcopis eis
 tradite per sacerdotes ab eis ordinatos et investitos
 debeant institui. Adfuit quoque fraternitas tua
 litem et seditionem inter clericos et monachos ex
 hac causa non modicam esse ortam, quod instiga-
 tione versuti hostis esse factum nemo ambigat, habet
 enim mille nocendi modos, nec ignoramus astu-
 tias ejus. Conatur namque a principio ruinæ sue
 unitatem Ecclesiæ rescindere, charitatem vulnerare,
 sanctorum operum dulcedinem felle invidiæ inficere.
 Dolet enim satis et erubescit, charitatem, quam in
 celo nequivit habere, homines constantes ex lutea
 materia in terra tenere. Unde oportet, quantum
 fragilitati nostræ conceditur, ut omnes aditus no-
 cendi ejus versutæ diligentissime muniamus, ne
 mors ingrediatur portas nostras. Consilio itaque mul-
 torum fratrum diligentissime exquisito decrevimus,
 ut amodo ecclesiæ monachis tradite per suos sacer-
 dotes instituantur. Divinæ enim leges habent et
 sæculares, et cujus est possessio, ejus fiat institutio.
 Et si in dando quod majus est, facilis fuit charitas,
 sit facilior in concedendo, quod minus est, sancta
 largitas. Majus enim fuit possessionem dare, quam
 sit vestituram concedere. Quomodo autem posses-
 soris jura cognoscantur, et suorum sibi tributa red-
 dentur ubi quod suum est per alterum datur et cum
 voluerit aufertur? Humani moris est illum vereri,
 cujus judicio et voluntate nunc erigitur, nunc de-
 primitur. Unde fit ut qui in parte sunt episcopis ad
 servandum proclivior sacerdos fiat; et sic episcopus
 qui sancte et religiose dederat, quadam simulata au-
 thoritate ad se retrahat. Sic itaque privatar mercede
 quam consecutus fuerat: tum quia ficta charitate
 aufert quod dederat, tum quia pravorum sacer-
 dotum discordias et scissuras amantium, lites et dis-
 sensiones inter episcopos seminantium verbis nimis
 factus credulus quod prius fecate moliebatur lucrari,
 post detecta fraude conatur quadam usurpatione ex
 toto auferre. Quorum advertentes calliditatem et
 hostis versuti suasionem, deinceps omnino licentiam
 monachis damus suarum ecclesiarum investitores
 fieri: ita tamen ut iudicio synodi, si contra sacerdo-
 tium agere præsumperint, mulctentur, et felici me-
 morie episcopi sacerdotum piacula resocentur.